

93. YILDA DOĞRU YOLDA

Partimizin kuruluşunun 93. Yıldönümü nedeniyle her soydan likidatör bozguncu akım ve örgütün partimizin tarihine kirli ellerini uzattıkları, kızıl savaş yolumuzdan işlerine gelen dönemleri öne çıkararak, parti tarihimizin önder savaşçılarını arasından seçmeli bir yaklaşımla kendilerine yakın gördük-

lerini genç kuşaklara tanıttıkları yazılar yazdıkları görüldü. Türkiye komünist işçi hareketi ve partimiz TKP ile hiçbir alakası olmayan, aksine kuruldukları günden bugüne partimize, komünist harekete, proletarya enternasyonalizmine düşman nasyonalist partilerin sözcüsü durumundaki bu yayın organlarının partimizin kuruluş yıl dönümüne ilgi duymaları boşuna değildir.

(Devamı 2'de)

DEMOKRATİKLEŞME ALDATMACASI DEVAM EDİYOR

İşbirlikçi Erdoğan iktidarının kamuoyunun algı yönetim aracı olarak yıllardır uyguladığı 'paket' aldatmacası devam ediyor. Çözüm sürecinin parçası olarak hazırlandığı duyurulan son 'paket' de geçtiğimiz günlerde açıklanarak gündem yine AKP ve Erdoğan odaklı olarak belirlenmek istendi. Üzerine işbirlikçi iktidar yanlısı medya yorumcuları ve 'kanaat oluşturucular' tarafından büyük bir gizem oluşturularak beklenti yaratılan, tartışma gündemlerini yapılan akıl yürütmeleri ile işgal eden 'paket' içeriği ile hayal kırıklığı yaratırken, beklenti sahiplerini de büyük bir hüsrana uğrattı.

(Devamı 3'te)

SINIFLAR SAVAŞIMI ÖZGÜN ÖRNEKLERLE YÜKSELİYOR

Yükseliş aşamasına giren sınıflar savaşı, özgün örnekler yaratarak sürüyor. Türkiye'de AVM'lerde yaşanan ilk grev olan Leroy Merlin grevi ve savaşım tarihimizde ayrı bir yeri olan Alpagut Direnişi'nden esinlenen Kazova direnişi, işçi-sendika hareketinin yükselmesinin iki işaret fişeği oldu.

SAYFA 4-5-6-7'DE

KİTLE EYLEMLERİ, SINIF VE ÖNCÜ

Büyük Ekim Devrimi sonrası özellikle Avrupa ve Amerika'da yükselen kitlesel eylemler, savaş sonrası daha da büyüyen kimi yerlerde politik ve sosyal kazanımlara ve hatta devrimlere yol açtı. Bu kitle eylemlerinin ortak özelliği, ekonomik ve politik içerik taşıması, emekçi sınıfların yoğunluklu ve geniş çapta organize hareketler olması idi.

(Devamı 8'de)

KAYBIMIZIN 20. YILINDA MAHMUT DİKERDEM'İ ANIYORUZ

Barış savaşımının unutulmaz simgelerinden, partimiz dostu Mahmut Dikerdem'i, kaybımızın 20. yılında saygıyla anıyoruz.

SAYFA 11'DE

93 YILDA DOĞRU YOLDA

(Baştarafı 1'de)

Partimizin ağır likidasyon koşulları altında örgütsel yapısının erimeye bırakıldığı dönemin yarattığı olanakları kullanarak partimizin isim, sembol ve savaş tarihini talan eden bu likidatör örgütlenmelerin örgütsel gelişme sınırları, partimizin likidasyon zincirini kırmasıyla artık bitmiştir. Yaptıkları son bir gayretle komünist hareketi, partimizi arayan işçi ve emekçi önderlerinin aklını bir kere daha karıştırabilmek telaşıdır. Ne ki mızrak çuvala sığmamakta, yarattıkları sahte partiler 93 yıllık şanlı savaş yolumuzun bıraktığı kızıl izi takip eden yoldaşlarımızın likidasyonu kıran iradesi karşısında çaresiz kalmaktadır.

TKP Üyeleri kolektifi ve TKP'lilerin Sesi yayını dahil likidasyon zincirinin kırılmasında ve partimizin yeniden ayağa kaldırılmasında emeği geçen ve pay sahibi olan parti hukuku ile bağlı olduğumuz tüm kolektiflerin ortak çabası ile likidatör bozuncu akımların parti tarihimiz, isim, sembol ve önderlerimiz üzerine kurduğu ambargo kırılmıştır. Parti örgütlerimiz yeniden işlevli hale getirilmiş, genç kuşaktan yoldaşlarla takviye edilmiş, işçi sınıfımız ve emekçi yığınlar içerisinde savaş alanlarında örgütlenmekle görevlendirilmişlerdir. Sade-

ce bu da değil, partimizin ortak tarihsel mirasının temsilcisi olan ve likidasyona karşı birlikte savaşım verdiğimiz, ancak koşulların yarattığı nesnel durumdan kaynaklanan gerekçelerle ayrı parti çevreleri olarak var olduğumuz yoldaşlarımızla, bütün parti güçlerinin bir araya toplanmasına dönük iletişim ve diyalogların da başlamış olması, örgütsel çalışmamızın geldiği yeni aşamayı ortaya koyan bir başka olumlu göstergesi oluşturmaktadır.

93. yılımızda şimdi hedefimiz, tüm parti güçlerimizi düşmana inat bir araya toplamak, partimizi savaş alanlarında öncelikle meşru bir siyasal güç olarak var etmek, savaş tarihimize, komünist önderlerimize, şehitlerimize layık birer komünist olduğumuzu başta işçi sınıfımız olmak üzere dost düşmana bir kere daha göstererek talan edilen değerlerimizi

geri almak ve meşruiyetimizi taçlandırarak bir biçimde ve her türlü savaşıma hazır bir örgüt yapısıyla bir daha asla geri dönmek üzere yasa- la çıkmaktır.

İşte her soydan her boydan likidatör bozuncunun savaş tarihimize kirli tırnaklarını geçirerek yaptıkları saldırının gerçek gerekçesi budur. Ancak yaptıkları bu çaresiz çarpınış da onları kurtarmayacak, tarihe savaşkan geleneklerimizi talan etmeğe kalkışan nasyonalist likidatörler olarak geçeceklerdir.

Komünistler, TKP Üyeleri, önelerine koydukları hedefleri gerçekleştirme iradesine sahip savaşerleri olarak 93. Yılda da parti sıralarında, savaş alanlarındadır.

Türkiye işçi sınıfı var oldukça partimiz TKP de var olacaktır.

Vardık, varız, var olacağız!

DEMOKRATİKLEŞME ALDATMACASI DEVAM EDİYOR

(Baştarafı 1'de)

Yapılan yorumlar ve yaratılan beklentiler çerçevesinde içerisinde Kürtlere ilişkin anadilde eğitim hakkı, Alevilere ilişkin cemevlerinin statüsünün tanınması ve Ortodoks Hıristiyanlara ilişkin Heybeliada Rum Okulunun eğitime açılması gibi önemli kararların bulunduğu iddia edilen ve adına 'demokratikleşme devrimi' denilerek takdir edilen 'paket' belirtilen taleplerin hiçbirini içermeyen kapsamıyla, işbirlikçi tekelci burjuvaziden onun siyasal temsilcilerinden demokrasi beklemek yanılığısına düşenleri bir kere daha hayal kırıklığına uğratarak tarihsel deneyi doğruladı.

Demokrasi ya da devletin demokratikleşmesi diye kendi başına bir programın olamayacağı, böylesi bir gelişmenin ancak işbirlikçi tekelci burjuvaziye karşı verilen sosyalist iktidar hedefli sınıf savaşımında işçi sınıfı ve bağlaşıklarının savaşımı sonucu olarak elde edilen kazanımlar olarak gerçekleşebileceği bir kere daha yaşanarak öğrenilmiş oldu. İşbirlikçi tekelcilerden hak elde etmenin yolu olarak bize dayatılmak istenen 'müzakereci' anlayış, bir kere daha sosyal pratikte yenilgiye uğradı.

İşbirlikçi iktidar açıkladığı 'paket' in yaratacağı hayal kırıklığının hesabını çok önceden yapmışa benziyor. Çün-

kü seçim istemine ilişkin üç alternatifli yeni seçim sistemi önerisini gündeme getirerek 'paket' üzerine yapılacak tartışmaları seçim sistemi önerisiyle bloke etmeyi amaçlıyor. Diğer yandan Alevilerin taleplerine ilişkin ayrı bir çalışmanın devam ettiği ve daha sonra onun da açıklanacağı söylentisini yayarak, Alevi yurttaşların öfkesini dindirmeyi ve toplumsal muhalefet içerisinde yer almamalarını sağlamanın hesaplarını yapıyor. Ancak mızrak çuvala sığmıyor. AKP'nin 'paket' politikasının basit bir seçim kazanma hesabı üzerine kurulduğu, özellikle de seçim sürecinin çatışmasızlık durumunda yaşanmasını hedef aldığı artık kör gözlerce de görülebiliyor.

Komünistler, işçi sınıfımız ve toplumsal muhalefetin tüm bileşenlerine AKP'nin 'paket' politikalarının oyununa gelmemeleri, taleplerinin ger-

çekleşme yolunun yığınların örgütlü birleşik savaşımından geçtiğini söylediler, söylemeye de devam ediyorlar. Bugün de kazanımları elde etmenin yolu, işbirlikçi tekelci burjuvaziye ve onun siyasal temsilcilerine karşı savaşımından, sokaktan, barikattan geçiyor. Demokratik Alevi hareketinin de, Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin de öncelikle bunu anlaması işçi sınıfımızla, işçi-sendika hareketiyle, işçi sınıfımızın komünist öncüsüyle savaş bağlaşıklığı içerisinde olması gerekiyor. Alevi hareketinin eşit yurttaşlık talebinin elde edilmesinin yolu da, Kürt Ulusal Demokratik Hareketinin ulusal eşitlik talebinin gerçekleşme yolu da işçi sınıfımız ve emekçi yığınların sosyalist iktidar savaşımını yükseltmekten geçiyor.

Sınıfsız ve sınırsız komünist özgürlük ve eşitlik dünyasının yaratıcısı işçi sınıfımız ve onun öncü savaşkan kolu partimiz TKP, Kürt, Arap, Laz, Çerkes, Türk tüm ulus ve ulusal azınlıklardan işçi sınıfımızın örgütü olarak savaşım veriyor. Toplumsal muhalefetin tüm bileşenlerinin işbirlikçi AKP iktidarının müzakere aldatmacasını bozarak savaşkan TKP'nin sınıf savaşımı bayrağı altına toplanması gerekiyor. Eşitliğin, özgürlüğün, kurtuluşun kıvılcık yolu buradan geçiyor.

İŞÇİ-SENDİKA SAVAŞIMIMIZDA YENİ BİR KIVILCIM ÇAKILDI:**LEROY MERLIN GREVİ****ALİ SAÇLIOĞLU**

Ülkemizde işçi-sendika hareketi yeni yükseliş dalgasının işaretlerini vermektedir. İşbirlikçi AKP hükümetinin tüm yasal kısıtlamalarına, sendikaların ve konfederasyonların işçilerine müdahalelerine ve burjuvazinin işyerlerindeki sendikal örgütlenmelerine düşmanca tutumuna rağmen dalganın yükselme eğilimi güçlenmektedir. Sadece 2013 yılında pek çok yeni sendikalaşma mücadelesi yeni biçimlerle ve yeni alanlara yayılarak devam etmektedir. Geçtiğimiz yıllarda daha çok metal işkolu ve kamuda taşeronlara karşı yürütülen grev, direniş savaşımı başka işkollarına yayılarak devam etmektedir. Başta THY, Çaykur, Darphane grevleri, Feniş, DLH, Tunceli Elektrik Dağıtım, Kazova gibi işyerlerinde grev ve işgaller, Yağan Termik Santrali işçilerinin özelleştirmeye karşı başlattıkları Muğla-Ankara yürüyüşü, irili ufaklı onlarca işyerinde değişik hak alma savaşımı bu yıl ardı ardına patladı. Bunların kimisi zafere sonuçlanırken kimisinde yenilgi alındı; bazıları ise halen sürüyor. İster kazanımla ister yenilgiyle sonuçlansın, on yıllardır yaprak kımıldamayan işyerlerinde yaşanan bu grev, direniş ve

işgallerin birbiri ardına patlaması, işçi sınıfımız ve işçi-sendika hareketi açısından yeni bir yükseliş dalgasının işaretleri olarak okunmalıdır.

İşçi-sendika savaşımının yükseliş aşamasına girdiği bu süreçte her anlamıyla ilk ve özgün bir grev daha patladı: Grevin yürütücüsü DİSK'e bağlı Sosyal-İş Sendikası tarafından ifade edildiği şekliyle, "Türkiye tarihinde Alışveriş Merkezlerinde (AVM) ve yapı marketlerde yaşanan ilk grev olma özelliğini taşıyan Leroy Merlin grevi."

Leroy Merlin, Fransız Adeo Grup bünyesinde yer alan, büyüklük bakımından sektörde Avrupa çapında ikinci, dünya çapında ise dördüncü

sırada yer alan bir yapı market. Türkiye'deki ilk mağazasını 2010 yılında Bursa'da açan Leroy Merlin, ikinci mağazasını 2011 yılında Ankara'da açtı. Şu an itibarıyla Türkiye'de iki mağazası bulunan Leroy Merlin'de Sosyal-İş Sendikası zorlu bir süreçle örgütlenerek yetki aldı. Sendika ile Leroy Merlin arasında süren görüşmelerde anlaşma sağlanamaması üzerine sendika 3 Ekim'de grevi başlattı.

Leroy Merlin grevi, işçi-sendika savaşımının yükselişinin işaretleri arasında yer almakla beraber, bundan daha fazlasını da ifade etmektedir. Her şeyden önce, özellikle belli işkollarında faaliyet yürüten sendikaların aktivistleri arasında yaygın

bir kanı olan “uluslararası sermayenin daha modern olduğu ve sendikalaşmayı daha kolay kabullendiği” algısı Leroy Merlin süreciyle dumura uğramıştır. Fransız işveren, sendikalaşmayı engellemek için çok çeşitli yöntemler denemiş, sendikanın yetki almasından sonra süren toplu iş sözleşmesi görüşmelerine yerli burjuvaziyi kışkırtacak önerilerle gelmiş (sıfır zam, sendikal izinlerin tanınmaması, sosyal ödemelerin işveren inisiyatifine bırakılması gibi), ardından patlayan grevde ise TC yasalarına bile aykırı olacak şekilde grev kırıcı uygulamalar gerçekleştirmiştir. Leroy Merlin grevi, bu bakımdan sosyal diyalog sendikacılığı, uluslararası sermaye seviciliği gibi anlayışları paralize etmiştir.

Leroy Merlin grevi, sadece AVM'lerde ve yapı marketlerde yaşanan ilk grev olmasıyla önem taşımamaktadır. Gerek yapı market olsun, gerek toptan veya perakende satışa yönelik marketler olsun, hızla tekelleşen ve uluslararası tekeller tarafından paylaşılan sektörde de on yıllardan sonra görülen ilk grev olmasıyla başka anlamlar ifade etmektedir. Bu grev sadece bu yanıyla bile, işçi-sendika savaşımının yeni bir aşamaya geçtiğini gösteren güçlü bir sinyal olma özelliğini de taşımaktadır. Bu aşama, geleneksel olarak metal, kimya işkolalarında gördüğümüz grev

ve direniş kültürünün farklı işkollarına da yayılmasını ifade etmektedir. Bu yeni ve farklı alanlar, çeşitli özgünlükleri ve buna bağlı olarak yeni olanakları da beraberinde getirmektedir.

Leroy Merlin grevinin ilk AVM ve yapı market grevi olma özelliğine paralel olarak çok özgün bir yanı daha vardır. Alanında bir ilk olmasının getirdiği özgünlük ve dersler dışında, grevin fiili olarak AVM'ler içinde sürmesi, grevi farklı bir boyuta taşımaktadır. AVM'ye alışverişe gelenlerle burun buruna olan grevci işçiler, kendilerini kamuoyuna çok daha rahat anlatma olanağına sahip oldular. Pek çoğu grev kavramına çok uzak olan AVM müşterileri ise grev gerçeğiyle yüzleşmekte, bu konuda daha dolaysız bilgiler edinerek, işçi-sendika hareketine yönelik algılarını bir kez daha sorguladılar. Oluşan bu algının olumlu ve olumsuz olan örnekleri bir yana bırakılacak olursa, işçi sınıfıyla farklı toplumsal tabakalar dolaysız bir etkileşim içerisine girme şansına sahip oldular. Fabrikaların, işletmelerin ve işyerlerinin; yani grev ve direniş gibi eylemliliklere her zaman sahne olma potansiyeli taşıyan mekanların halktan büyük ölçüde yalıtılmış durumda olduğu gerçeği göz önüne alındığında, AVM'ler gibi toplumun her kesiminden insanın iç içe bulunduğu mekanların böylesi bir savaşım

alanına çevrilmesinin önemi daha iyi anlaşılacaktır.

Leroy Merlin grevi, 18 Ekim 2013 tarihinde işçilerin taleplerinin karşılanmasıyla sonlandı. Böylece ilk AVM grevi başarıyla sonuçlanarak, işçi sınıfının kazanımı olarak tarihteki yerini almıştır.

Önümüzdeki süreçte, işçi-sendika hareketi AKP gerici-otoriterliğinin yeni ve çetin bir saldırısıyla karşı karşıya kalacaktır. AKP hükümeti, taşeron yasası, özel istihdam büroları, kıdem tazminatının fona devredilmesi ve bölgesel asgari ücret konularını içeren yasayı Meclis'e sevk etme hazırlıkları yapmaktadır. Bu saldırıya karşı bugünden savaşımı yükseltilmez ise yarın çok geç olacaktır. Bu saldırıyı geriletmenin yolu ise, ilk olarak konfederal ayrılıkların ve rekabetin uzağında, birlikte savaşım vermektir. İkinci olarak, uzun yıllardır içine itildiği “sosyal diyalog sendikacılığı” adıyla bilinen, burjuvaziden icazet dilenen politikaların terk edilmesinden geçmektedir. Üçüncü olarak, pratiğin çelik örsünde defalarca denenen demokratik sınıf ve kitle sendikacılığı anlayışının, başta işyerleri olma üzere sendikanın tüm yönetim kademelerinde uygulanan bir politika haline getirilmesinden geçmektedir. Bu anlayışın yeniden tesisini sağlamak ise doğaldır ki biz komünistlerin görevidir.

UZAY ÇAĞINDA SOSYAL ADALET SAVAŞI

Yukarıdaki başlık, Alpagut işçilerin mitinglerde kullandığı pankarttan alınmıştır. 13 Haziran 1969 tarihinde Çorum İl Özel İdaresine bağlı Alpagut Linyit İşletmesinde çalışan 950'yi aşkın işçi tarafından, iki ayı aşkın süredir alamadıkları ücretleri, çalışma koşulları, ocakların kötü işletilmesi, işçi alımında siyasal ayrımcılık sebepleriyle "fiili durum" ilan edilir. Ve 34 gün boyunca üretim ele geçirilir. Fiili durum sözü dönemin siyasal atmosferini anlatması açısından önemlidir. 1960'ın ikinci yarısından itibaren İstanbul gibi büyük kentlerde fabrikalarda yapılan işçi grevlerinde, işgalde ve direnişlerde sık sık kullanılan ve işçiler kendi eylemlerinin kendilerince meşrutiyetini anlatan bir terimdir.

1960'lı yıllarda büyük kentlerde yükselen işçi sınıfı savaşı, Dodurga ve Alpagut gibi Anadolu'daki işçi havzalarını da etkilemiştir. Bu havzalarda işçi sınıfında bilinç sığraması sağlamıştır. Birleşik Maden İşçileri Sendikası üyesi Alpagut Linyit İşletmesi işçileri, 13 Haziran 1969 tarihinde işyerini işgal ettiler. İlk iş olarak, işçilerin iradesini yansıtan konsey-komite kurdular. Bu konsey-komite, işletmedeki üretimi daha planlı ve sis-

temli bir şekilde sağlarken aynı zamanda da elde edilen ürünün pazara sunulmasını sağladı.

Alpagut işgallerini o güne kadar işçi sınıfının fabrika ve işyerleri işgallerinden farkı ise; üretimin durdurulmamasıdır. Oluşturulan konsey-komite organlarıyla üretimin her kademesinin denetlenmesi ve üretimin artırılması sağlanmıştır. Günlük olarak yaklaşık 300 ton olan üretim, işgal sırasında günlük 450 tona çıkmıştır. Dışarıdan hiçbir destek alınmadan satılan ürünler, işçiler arasında eşit olarak dağıtılmıştır. Konsey-komite, üretimin her aşamasını denetlediği gibi satışı da kontrol etmektedir. Peşin ödeme yapmayan hiçbir kuruma ya da kişiye satış yapılmaz. Böylelikle yine bir devlet işletmesi olan ve kömür ihtiyacını Alpagut Kömür İşletmelerinden sağlayan Çorum Çimento Fabrikası ve diğer diğer özel ve tüzel kişilere yapılan veresiye satış durdurulur. Böylece işletmenin başka kurumlar tarafından da sömürülmesinin önüne geçilir. Kısa zamanda işletmenin kasasında o zamanın parasıyla 400.000 TL gibi büyük bir meblağ birikir.

Üretime el koyma, başta işçi sınıfı olmak üzere ileri-

ci, sosyalist ve komünistler arasında büyük bir heyecan yarattı. Aynı zamanda da burjuvazi ilk başlarda çok ciddiye almadığı ve gittikçe toplumsal meşruyeti gelişen işgalden telaşa kapıldı. Birkaç defa yerel jandarma güçlerince denenmiş işgali kırma girişiminin geri püskürtülmesi üzerine, 17 Temmuz 1969 tarihinde Ankara'dan getirilen özel askeri birlik müdahalesi ile işgal kırıldı. 10'dan fazla işçi tutuklandı. İşçiler tutuklanan arkadaşlarının serbest bırakılması ve işlerinin başına dönmesi içinde iki gün madenlere inmemeye eylemi gerçekleştirdiler.

İşçi sınıfı 2013 yılında yeni bir işgal ve üretim deneyimi yaşamaktadır. Somuncu kardeşlere ait Merkez Mahallesi, İyiniyet Sokak, Numara 17, Şişli adresinde kurulu Kazova Tekstil Fabrikasında direniş, işgal ve işçilerin üretim yapmaları devam etmektedir. 27 Mart 2013 tarihinde patronlar, gece yarısında fabrikanın içini boşaltarak, 94 işçinin kıdem tazminatları ve 4 aylık maaşlarını ödemediği kayıplara karıştı. 10 işçi tarafından fabrika bahçesine kurulan direniş çadırı açıldı ve direnişe başladılar. Sonra Taksim'de ve Galatasaray meydanında basın açıklamaları yaparak uğ-

radıkları haksızlığı kamuoyuna duyurmaya çalıştılar. 28 Haziran 2013 tarihinde, kendi deyimleri ile “Gezi direnişinden aldıkları güçle” fabrikayı işgal ettiler. 1 Eylül 2013 tarihinde patrandan kalan malzemeleri tamir ederek üretime başladılar. Şimdi 10 işçi, ürettikleri kazakları satarak hem üretime devam ediyorlar hem de geçimlerini sağlamaya çalışıyorlar.

İşçiler, 28 Eylül 2013 tarihinde Kazova işçileri direnişlerinin 215'inci gününde kendi ürettikleri kazaklarla bir defile düzenlediler. Sloganı “İşgal et, diren, üret” olan defileye çok geniş bir aydın ve sanatçının yanı sıra, binlerce işçi ve emekçi katıldı. Defilede Kazova işçileri adına basın açıklamasını okuyan Bülent Ünal ve Yaşar Günay “Hafta içinde bir günlük satışlarını hasta tutsak Kemal Avcı'ya ayırdıklarını, bir günlük satışların da Gezi Direnişi sırasında polisin attığı gaz bombası ile 3 ayı aşkın süredir komada olan 14 yaşındaki Berkin Elvan'a vereceklerini, ayrıca Van Depreminde zarar gören halkımıza da kazak göndereceklerini” belirttiler.

Defileye katılan sanatçılar Kazova işçilerinin ürettikleri kazakları tanıttılar. İşçilerin kazaklara iliştiirdikleri “Size bakıyoruz. Bizi görüyor musunuz?” etiketlerde ki çağrı

ise; işgale dayanışma talebini dile getirmektedir.

Türkiye işçi sınıfı ve onun örgütleri burjuvaziye karşı pasif direnişten silahlı direnişe kadar, grev, işgal, yığınsal 1 Mayıs eylemleri, politik talepli eylemlere kadar her türlü eylemi yaratıcı bir biçimde örgütledi, uyguladı. Bugün de bu kavga devam etmektedir. Yukarıda kısaca anlatmaya çalıştığımız işgal ve üretime el koyma biçimleri ise, kitlelere verdiği mesaj anlamında diğer tüm eylem biçimlerinden farklılaşmaktadır. Birinci olarak üretim organizasyonu yapma yeteneğinin sadece burjuvaziye ait olmadığı, üretimden elde edilen geliri, eşit paylaşma ve toplumla dayanışmada kullanmada her hangi bir çatışmaya gerek olmadığını kanıtlanmasıdır. Toplumlardaki tüm çatışmalarının kaynağının burjuvazi ve onun iktidarının sömürücü niteliğinden kaynaklandığı

da açıkça ortaya koymaktadır. Her şeyden önemli ise, işçi sınıfının iktidara aday olduğunun tüm toplumsal kesimlere ilan edilmesidir.

Alpagut ve Kozova işgalleri bize bir daha göstermektedir ki; işçi hareketinin yeniden yükselişi, tek örgütlülük formundan ve tek eylem biçiminin çok ötesinde, farklı biçimlerde örgütlülük ve eylem biçimlerinin eş zamanlı, aynı hedefe yönelik yaşama geçirilmesi gerekmektedir. Bir başka ayırt edici özellik ise işçi sınıfı hareketinin asla ve asla burjuvazinin yasal sınırlılığı ile sınırlandırılmayacağıdır. İşçi sınıfının eylemlerinin yasallığı ve meşruiyeti, işçi sınıfının kendisi kendi toplumsallığındadır.

TKP Üyeleri, Kazova Direnişine her türlü desteği ve dayanışmayı örgütlemenin ertelenemez bir görev olduğu bilincindedir.

KİTLE EYLEMLERİ , SINIF VE ÖNCÜ

(Baştarafı 1'de)

Ne ki, beklenen Avrupa devrimlerinin geriye çekilmesi ve Avrupa'nın ekonomik olarak en geri ülkesinde kurulan Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin emperyalist kuşatma altında 03 Mart 1918 Brest-Litovsk'da emperyalistlerle barış masasına oturmak zorunda kalması, bunu takiben 1919 yılında Bena Kun'un lideliğinde kurulan Macaristan Sovyeti'nin Romanya tarafından yıkılmasıyla birlikte tek dünya devrimine yürümedi. Böylece Avrupa ve Amerika'da yükselen kitlesel eylemler geri çekildi. 1960'lı yılların sonlarında gelişmiş kapitalist ülkelerde "68 başkaldırısı" olarak da adlandırılan eylemler öğrenci gençliğin eğitim sisteminin reform talebiyle başlayan ve Vietnam'ın ABD tarafından işgal edilmesine duyulan bir tepki şeklinde büyüyen ABD karşıtı anti-emperyalist protestolar, işgaller olarak dünyaya yayıldı. ABD karşıtı anti-emperyalist eylemler her ülkenin gerçekliğinde ve yerel talepler eklenerek büyük ölçüde kendiliğinden gelişti. Yine dikkat çekici bir olgu; aydın ve sanatçıların da yer aldığı genç, eğitilmiş ve orta gelir grubuna dahil yeni bir toplumsal katmanın kitlesel olarak varılması idi.

80'ler Batı'da emekçi parti ve sendikaların "toplumsal barış" söylemleri ile burju-

vaziyle daha çok uzlaştığı, sosyalist sistem ülkelerinin kapitalizme geri döndüğü Reaganizm ve Thatcherizm ideolojik bombardımanları altında para hırsının ve açgözlülüğün kutsandığı, "biz" in yerini "ben" in aldığı bir dönem oldu. Eylemliliğin dibe vurduğu bu dönemde, çevre sorunları, kadın ve LGBT bireylerin hakları, etnik kimliklerin korunması gibi önemli, ancak tekil ve sınırlı eylemler toplumsal muhalefeti oluşturuyordu. Emek-sermaye kaynaklı temel çelişki ise başta medya ve sivil toplum oluşumları kullanılarak etkili bir ideolojik yanılsama ve kandırma yoluyla gizlendi ve gündem dışı tutuldu. Halbuki 80'lerle birlikte küresel kapitalizm yaygınlaşırken, emek üzerine dünyanın her yerinde artan bir saldırı başladı. İşçi sınıfının mücadelesi karşısında, sosyalizm korkusuyla, geçmişte verilmek zorunda kalınan sosyal hak, güvence ve ücretler bir bir geri alındı, işsizlik arttı. Toplumun büyük bir bölümünü etkileyen bu saldırılara yeterince direnilemedi.

Günümüzde kapitalist sistem, her ne kadar krizden çıkmakta olduğunu söylese de bıçak sırtı bir kırılma. 2010'lu yıllarda yer yer, ülke ülke memnuniyetsizlikler sosyal hareketlenmelere dönüşüyor. ABD'de gelir

dağılımı adaletsizliğine (en zengin %1, gelirin %23 ünü elde ediyor), İspanya'da işsizliğe (işsizlik %21, gençlerde %42), Yunanistan'da ekonomik çöküşün faturasının emekçi ve emeklilere yüklenmesine (ücretlerde ve ödentilerden %30 kesinti, kamuda işten çıkarılmalar), Breziya'da sosyal devlet anlayışındaki gerileme ve ulaşım zamlarına, Kolombiya'da ABD ile serbest ticaret anlaşmalarına (çiftçi gelirlerinde %50'ye varan düşüş) karşı protestolar son 30 yılın en kalabalık ve en uzun süreli eylemleri olarak kayıtlara geçti.

Ancak bu eylemlerde işçiler, olması gerektiğince yer almadı. Örneğin, 50.000 kişiye ulaşan Wall Street İşgalinde, nüfusunun %60'ını zenci, Hispanik ve Asyalıların oluşturduğu New York şehrinde, bu en çok ezilenlerin oranı toplam %10 civarında idi. Katılımın en büyük oranına yüksek eğitilmiş, orta gelir grubundan, sol-liberal beyazlar sahipti. Gelir dağılımı adaletsizliğinin, büyük şirketlerin gücünün, Wall Street suistimallerinin vb. protesto edilmesi ve eylemlerin ABD'nin diğer kentlerine yayılması şüphesiz ki önemlidir. Ancak ideolojik ve politik bir yaklaşım içermediğinden ve seçenek önermediğinden, kollektif ve örgütlü olmadığından sürekliliği ve

sonuç alıcılığı sağlanamadı. Büyük katılım beklenen bir sonraki 1 Mayıs gösterileri bir hayalkırıklığı yaşattı.

Türkiye'deki Haziran Direnişi de 2013 yılının Dünya'da, şimdiye kadarki, en yığınsal ve uzun eylemi oldu. Gerici otoriter AKP hükümetinin baskı ve antidemokratik uygulamaları, tektipleştirmeye yönelik otoriter tasavvurlardan duyulan endişeler, öfke patlaması biçimi olarak direnişe yol açtı. AKP karşıtı ve hükümeti istifaya çağıran kitle, toplumun her sınıf ve katmanından, her yaş grubundan ve çok çeşitli talepleri olan kesimlerinden oluşuyordu. Ancak özellikle İstanbul'da orta gelir grubundan sayılabilecek eğitilmiş, beyaz yakalı ücretliler ve orta katman kökenli gençler sayıca en fazla olanlardı. Onlar gelişmiş kapitalist ülkelerde 60'lardan beri vardılar ve alanlardaydılar. Türkiye'de önceki dönemin orta katmanlarını oluşturan ve geleneksel olarak, kendilerini yok etmekte olan burjuvaziye destek veren küçük imalatçı, tüccar, dükkancı, zanaatkardan farklı bir yeni orta katmanı temsil ediyorlardı. Ayrıca, sanatçılardan, kadınlardan, futbol taraftar gruplarından, anti-kapitalist Müslümanlardan, LGBT bireylerden, değişik aktivistlerden önemli bir katılım vardı. Şüphesiz ki, büyük bir çoğunluğu emekçi olan ve işçi sınıfının müttefiki olması gerekli bu kesimlerin ken-

diliğinden eyleme geçmesi, barikatlara çıkması, polis şiddetine rağmen direnişte kararlılıkları çok değerlidir. Ancak İstanbul'un birkaç emekçi semtinde, belki de kimlik-köken nedenli olabilecek direnişler dışında işçiler ve yoksullar sayıca yetersiz ve etkisizdiler. Artık ülkemizde de işçi sınıfının ağırlığı ve gücü olmadan herhangi bir demokratik, ekonomik ve politik kazanım elde etmek zordur

Bu durumda işçi ve emekçilerdeki bu atalet ve bilinçsizlik durumu nedendir sorusu karşımıza çıkmaktadır. 12 Eylül askeri faşist yönetiminin mirası ve Dünya komünist hareketindeki gerileme, Türkiye'deki işçi ve emekçileri nesneleştirdi. Politik, sendikal ve kitle örgütlerinden koparılan işçiler atomize oldular. "Şükür etme" gibi dinsel temaların da yardımıyla burjuvazinin ideolojik yanıltmasının etkisi altına girdiler. Çoğunluğu 12 saatlik bir işgünü koşullarında sadece ailelerinin karınlarını doyurma derdine düştüler. Her an işsiz kalma korkusuyla paranoyaklaştılar.

Hal böyleyken, bu vazgeçilmez tarihsel özne nasıl bir sınıf olarak harekete geçer ve kitlelere önderlik eder sorusu üzerinde de düşünmek gerekir. Sorunu, işçi sınıfımızın yeni kesimlerinin post-fordist üretim yöntemleri uygulayan işletmelerdeki konumunu ve bu kuşak-

ların kendi öz deneyimleri ile öğrenecekleri bir sürece ihtiyaç duydukları gerçekliğine bağlı olarak değerlendirilmemiz gerekir. Bir kere dünyada ve bizde de tarihsel olarak görülmektedir ki işçiler, bireyleri tekil davranış gösteren bazı toplumsal katmanlar gibi tek başına kendiliğinden eyleme geçemiyorlar. Yapıları kollektif olan işçiler birlikte çalışırlar, birlikte eyleme geçerler, birlikte direnirler. Son yılların Tekel eylemi, Paşabahçe direnişi, Hava-İş grevi bunu gösteriyor.

Kollektif hareket disiplin ister, organizasyon ister. Kollektif hareketin bilinç kazanması, deneyim edinmesi eylemle sağlanır. Eylem, irade (şiddetli istek) gerektirir. İrade ajitasyonla sağlanır. Ajitasyon bir liderlik işidir. Bu liderlik de öncülük demektir. Türkiye'deki mevcut, kendilerine komünistliği yakıştıranlar da dahil, sosyalist parti ve örgütlenmelerden hiç birisi, bu öncülüğü gerçekleştirmek bir yana, bunun bilincinde bile değildirler. İşçiler içinde yandaşsız, ideolojik olarak belirsiz, yasal zeminde varolabilme kaygısı ile ilkesiz gruplardır.

Öncünün bugün için ilk acil görevi işçi sınıfımızın yeni kuşaklarını bir sınıf olarak bilinçlendirmektir. Sınıf bilinci eylemlerde oluşur. Bunun için öncelikle, Marksizm-Leninizmi özümsemiş, örgütleyici ve yönlendirici

özellikleri olan, emekçi sınıflardan gelen eski ve yeni yoldaşlara gereksinim vardır. Partimiz üzerinde uzun süren likidasyon zincirinin kırılması ve likidasyondan çıkış sürecinin problemlerini hızla aşmak gerekmektedir. Nesnel durumu doğru değerlendirecek, hareketin alacağı yönü kestirebilecek, kitleleri ileriye taşıyabilecek partimizin, başta fabrikalar olmak üzere yığınların içinde örgütlenmesi yoldaşların ertelenemez görevi olarak önümüzde durmaktadır.

Halk hareketlerinin büyük çoğunluğunun masa başında planlanmadığını, kendiliğinden geliştiğini ve büyüdüğünü tarih bize göstermektedir. Ancak bu eylemlerin sürdürülebilirliği ve kalıcı başarı elde etmesi organizasyonla mümkün olmuştur. Yani, kendiliğindenlikle, örgütlülüğün diyaliktik bir birliği söz konusudur. Çeşitli sınıf, katman ve talep gruplarından oluşan halka tepeden dayatmadan, onların yaratıcılıklarını engellemeden ama başarı sağlayacak kapsayıcı ve demokratik yönlendirim öncünün maharetiyle sağlanabilecektir.

Çarpık ama artık azalan büyüme, artan dış cari açık, satılamayan boş

konut üretimi, FED kararlarıyla sıcak para girişinin zorlaşacağı, dış politika ve yanlış teşvik uygulamaları nedeni ile azalan ihracat, özel sektör yatırımlarının nerede ise durması vb. nedenlerle patlayacak bir ekonomik kriz yaklaşmakta. Zorlaşan koşullar, iktidarın baskı ve saldırılarının artmasına yol açacaktır. Söz konusu saldırılar halkın büyük bir çoğunluğunu hedefleyecektir. İşçileri hem bu saldırılara karşı hazırlamak, hem de tam bir kontratak olarak, kendilerinin büyük bir kısmını asgari veya az üzeri bir ücretle çalıştırarak birer "mide"ye dönüştüren burjuvaziyle, kendilerinin ve çocuklarının da eğitim görme, yaşam standardını yükseltme, tatil yapma, eğlenme vb. insani yaşama hak ve talepleri için mücadeleye azmettirmek acil gündemdir. Sendikalaşma ve örgütlen-

menin önündeki engellerin kaldırılması önde gelen demokratik taleplerdir.

İşçi ve emekçilerin bu gibi özgün mücadele sloganları önümüzdeki eylemlerde, Haziran Direnişi talepleri ile birleştirilmelidir. O direniş ile müthiş bir deneyim kazanan orta gelir grubunun taleplerinin ileri taşınması ve bizimkilerle sentezlenmesi, onlara eşitlik, adalet, özgürlük, demokrasi v.b kavramlarının bizdeki karşılıklarının burjuvazidekinden ne kadar farklı olduğunun anlatılması ile mümkün olabilir.

Bugün tutulacak temel hal-kanın, partimizin işçi sınıfının döl yataklarında ve yığınların içinde daha ileri düzeyde örgütlenmesidir. Ancak böylece yığınların çığ gibi büyüyen sorunlarına çözümüne aday olduğumuzu ilan edebiliriz.

KAYBIMIZIN 20. YILINDA MAHMUT DİKERDEM'İ ANIYORUZ

Ülkemizin onurlu aydınlarından seçkin barış ve sosyalizm savaşçısı, Barış Derneği Genel Başkanı, Marksist ve partimizin dostu Mahmut Dikerdem'i, kaybımızın 20. yılında saygıyla anıyoruz.

1916 yılında dünyaya gelen Dikerdem, yükseköğrenimini İstanbul Hukuk Fakültesinde tamamladıktan sonra 1938 yılında Dışişleri Bakanlığı'na girdi. Devletler Hukuku alanında doktora yapan Dikerdem, Dışişleri Bakanlığı bünyesinde, Ürdün, Gana, İran ve Hindistan büyükelçilik görevlerinde bulundu. Marksist kimliğiyle bilinen Dikerdem, yürüttüğü görevler boyunca antiemperyalizme, kapitalist yayılcılığa ve sömürçülüğe karşı halkların bağımsızlık, demokrasi ve sosya-

lizm mücadelesinin yanında yer aldı.

1950'li yıllarda Nazım Hikmet, Behice Boran gibi aydınların öncülüğünde kurulan, ancak Kore'ye asker gönderilmesine karşı çıktığı için kapatılan Barış Derneği'nin yeniden kuruluş çalışmalarında yer alan Dikerdem, derneğin 1977'deki kurucu genel başkanı oldu. Yaşamı boyunca barış ve sosyalizm mücadelesinin bir neferi olan Dikerdem, dernek faaliyetleri ve derneğin genel başkanlığı görevini yürüttüğü için 12 Eylül askeri faşist cuntası tarafından yargılandı. Mahkemede yargılayan bir savunma yaparak hakların kardeşliği ve barışını savunmayı sürdürdü.

10 EYLÜL Yayıncılık tarafından 1991 yılında basılan ve kendisi tarafından Siyasal Vasiyetim dediği "Barış ve Sosyalizm Yazıları" kitabında, Mahmut DİKERDEM 1985 sonrası dünyadaki gelişmeleri barış ve sosyalizm sorunları açısından ele alıyordu. Kitapta yer alan ve özellikle Sovyetler Birliği'nde 80'li yılların ikinci yarısında tartışılmaya başlanan glasnost ve perestroika yöneliminin yarattığı kimi sonuçlara karşı "Tüm Korotçilere Açık Mektup" başlıklı yazısı, bugün de güncelliğini korumaktadır. Bu mektubu, kimden ve nereden gelirse gelsin, Marksizm-Leninizm'i kılavuz edinmeyi sürdüren Komünistlere yönelik ideolojik saldırılara güncel bir yanıt niteliğini halen taşımaktadır.

TKP Üyeleri, 3 Ekim 1993 tarihinde aramızdan ayrılan Mahmut Dikerdem'in kızıl anısı önünde saygı ile eğilirken, bizlere bıraktığı barış savaşımını yükselterek yaşatmayı sürdürecektir.

Son sözümlü size sakladım, Türkiyeli korotçiler. Tefvik Fikret'in dediği gibi : "Hele sizler, hele sizler". Yayınlarınızı, konuşmalarınızı izlerken şaşkınlığa düşmemek elde değil. Sanki ülkenin içine sürüklendiği çıkmazların, toplumsal yaşamdaki tikanıklığın, bunalımların sorumlusu Marksizm-Leninizm imiş gibi, bir özeleştirme akımına kapılmış gidiyorsunuz. "Yenilenme"ye ayak uydurma humması sizi demokrasinin erdemlerini sayıp dökmeye, demokratik rejime bağlılığımızı vurgulamaya, kurulu düzenin bekçileri olan siyasal partilere güvence vermeye ve onlarla "ulusal mutabakat" aramaya iteliyor. "Kapitalizmin gücünü değerlendirmede yanıldık, sorunların çözümüne gidebileceğini göremedik" diye günah çıkardığınızı görünce, "Bunlar başka dünyadan mı geldiler, 65 yıldır Türkiye'de kapitalizm hangi sorunu çözebildi ki onu savunmaya, ya da en azından "mevcut sosyalizm'le aynı kefeye koymaya kalkışıyorlar" diyor.

(Tüm Korotçilere Açık Mektup'tan)

ATILIM'dan**LENİN KÖŞESİ**

Aşağıdaki yazı, ATILIM'ın Ekim 1977 tarihli sayısından alınmıştır.

PARTİ MERKEZ ORGANININ ROLÜ

V. I. Lenin, yığınların devrimci hareketini yönetebilecek yeni tip, sağlam Marksist partinin kurulması ve gelişmesinde parti merkez organının büyük rolü olduğunu belirtir ve merkez organını tanımlar: "Gazete, partinin ideolojik yöneticisi olabilir ve olmalıdır, gerçekleri taktik durumları, genel örgüt sorunlarını, şu veya bu anda partinin önünde duran temel ödevleri işlemelidir" (C.7, S.8) "Gazete, yalnız kolektif propagandacı, kolektif ajitator değil, aynı zamanda kolektif örgütçüdür." (C.5, s.11)

Lenin, parti merkez organının yerel örgütlerle sıkı bağı olması gerektiğini söyler: "Eğer biz gerçekten örgütlenmek istiyorsak, o zaman her yerel örgüt aktif çalışma güçlerinin, diyelim, çeyreğini hemen bu orgak genel davaya ayırırsa gazete ona hemen çevre çizgisini, bu çalışmaların ölçü ve karakterini gösterecek, tüm ülke çapında çalışmalarda hangi sorunlar üzerinde daha geniş olarak

durulduğunu, nerede ajitasyonun yetersiz, nerede bağların zayıf olduğunu, büyük mekanizma içinde işlerin iyileşmesi için yerel örgütün nasıl bir küçük çark oalbileceğini gösterecek." (C.6, s.168-169)

Lenin, parti üyelerinin parti merkez organını kendi öz organı saymalarını önerir: "Biz, yayınlarımıza tüm yoldaşların kendi organları gözüyle bakmalarını sağlamaya çalışıyoruz. Her grup çalışmaları hakkında haber vermeli, kendi görüşlerini, literatür gereksinmelerini bildirmeli, kendi deneyimini, yayınlar hakkında değerlendirmelerini, bir sözle her grup hareketten sağladığı ve harekete kazandırdığı

her şeyi paylaşmalıdır." (C.4, s.333)

Lenin, merkez organda devrimci hareketi ilgilen-diren tümsorunlara yer verilmesini salık verir: "Merkez organda tüm sorunlar tartışılmadan, belirli biçimler ve uygulama yöntemleri belirlenmeden, merkez organ aracılığıyla her partinin tüm parti önündeki yükümlülüğü saptanmadan devrimci güçlerin örgütlenmesi, disiplinin güçlendirilmesi ve devrimci tekniğin geliştirilmesi olanaksızdır." (C.4, s.191)

Lenin, merkez organın tüm yerel örgütlerin desteğiyle çalışabileceğini belirtir. "Biz yerel örgütlerin ve çeşitli işçi gruplarının yardımına güveniyoruz. Çünkü özellikle onların gazete üzerinde aktif çalışmaları, özellikle onların desteği ve eleştirileri, onların yazı, haber ve önerileri gazeteyi ayakta tutacaktır." (C.19, s.415)

KARDEŞ PARTİLERDEN

KOLOMBİYA'DA BÜYÜK GREV VE KKP'NİN BAŞKALDIRI İLE İLGİLİ AÇIKLAMASI

Bağımsız "America's Future" gazetesi yazarı Dave Jonhson'ın 26.8.2013 tarihli yazısı şöyle:

Kolombiya'daki Grev Serbest Ticaret Fiyaskosunun İlanıdır.

Kolombiya'da büyük bir grev yaşanıyor ve muhtemelen bundan haberinizi yok. Çiftçiler ve destekçileri, yıkıcı etkileri olan serbest ticaret anlaşmalarını, özelleştirmeleri, eşitsizlik kaynaklı yoksulluğu protesto ediyorlar.

Büyük sermaye sahipli Amerikan medyası bunu haber yapmıyor. Bu ticaret anlaşmaları, işlerin, insanların düşük ücret ve kötü çalışma koşullarına karşı koyamadıkları ülkelerdeki taşeronlara ihale edilmesini sağlarken, zengini gerçekten daha zenginleştiriyor. Bu, o ülkelerdeki işgücünün değerini düşürüyor. Sonuç ise hızla dibe vuruş oluyor.

Grev

BBC, Kolombiya'nın 32 ilinden 11'inde 200.000 çiftçinin grevde olduğunu bildiriyor. Yolları kapatıyorlar, başkent iline ulaşımı ke-

siyorlar. Ekonomist'in haberine göre Kolombiya'da madencilik, kamyoncular, kahve ekiciler, süt üreticileri, sağlıkta kamu çalışanları, öğrenciler ve diğerleri 19 Ağustos'ta sokağa döktüler. Bu greve yer veren neredeyse tek basın "Miami Herald". Bu gazetede geçen hafta çıkan haber şöyle:

"Tarım grevi olarak bilinen bu hareket geniş tabanlı ve büyük kapsamlı. Kahve, kakao, patates ve pirinç üreticileri, kamyoncular, altın madencileri ve diğerleri ile aynı safta birleştiler. Öğretmenler ve işçi sendikaları da bunlara katıldılar. Ortak taleplerinden bazıları: akaryakıt ve gübre fiyatlarında indirim, serbest ticaret anlaşmalarının feshi, devlet sübvansiyonlarının arttırılması ve serbest madencilik faaliyetlerine konan kısıtlamaların kaldırılması."

Grevin Nedenleri

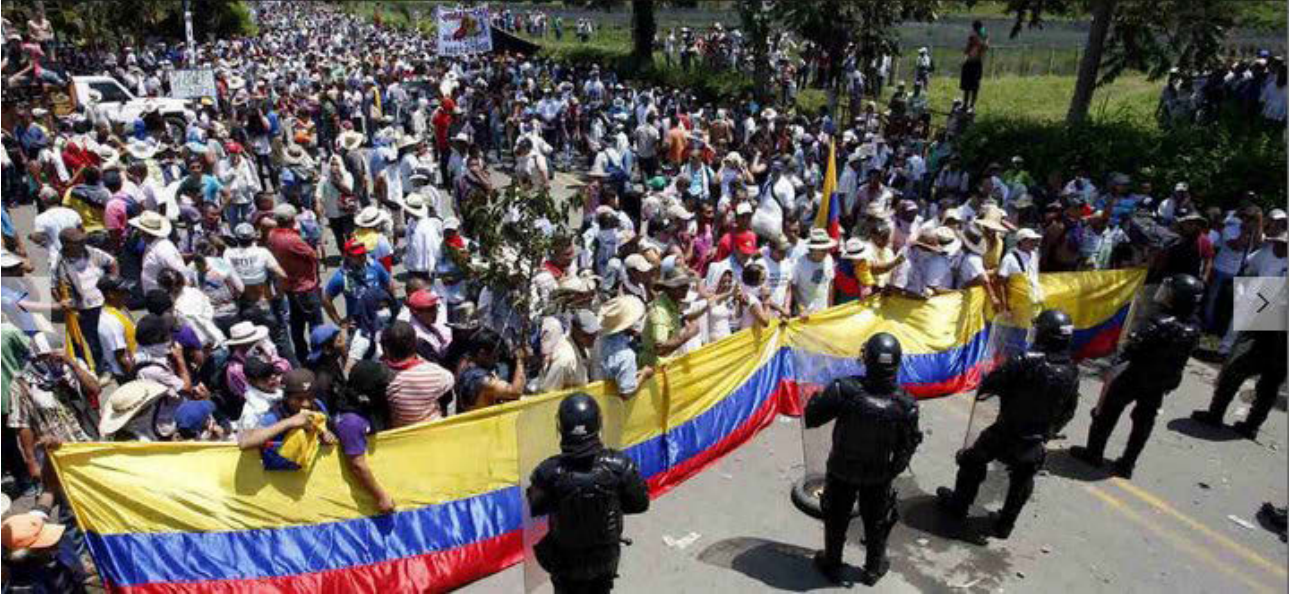
Miami Herald'a göre serbest ticaret anlaşmaları grevin nedenlerinden birini oluşturuyor. Dignidad Cafetera adlı kahve üreticileri derneğinin başkanı Javier

Correa Velez şöyle diyor: Yüksek akaryakıt fiyatları, pahalı tarımsal kimyasallar, hükümetin kırsal bölgeleri ihmal ve serbest ticaret anlaşmaları çiftçilerin rekabetini imkansızlaştırmakta. Miami Herald'ın ertesi günkü haberinde, grevcilerin serbest ticaret anlaşmalarının iptalini istedikleri yazılıyor.

"Common Dreams"de (ilerici bir yayın kuruluşu) yeralan serbest ticaret, özelleştirme ve yoksulluğa karşı ülke çapında Kolombiya grevi yazısında, ülkenin en büyük sendikası Central Uniteria Trabajadores (CUT)'un "Bu grev Cumhurbaşkanı Santos yönetiminin, ülkeyi bu hale getiren yetersiz, anti-sendikalist ve kötü politikalarının mahkum edilmesine yöneliktir" sözlerine yer veriyor.

Bu arada Kolombiya hükümeti Kolombiya'lı madencilere yasaklar ve engeller yaratırken, uluslararası madencilik şirketleri ile "kanka" anlaşmalar yapmaktadır. Aynı şekilde, çokuluslu gıda şirketlerine yoksul Kolombiyalıla-

KARDEŞ PARTİLERDEN

ra tahsis edilmiş arazilere giriş izni vermektedir. Kolombiya sağlık sistemini özelleştirmeyi amaçlayan geniş kapsamlı reformlara karşı sağlık emekçileri mücadeleye yürütmektedirler. Kamyoncular yüksek yakıt fiyatlarına ve düşük ücretlere itiraz etmektedirler.

Kolombiya'da İşçi Cinayetleri

İşçi "katli" Kolombiya için yeni değil. Şubat 2012'de AFL-CIO başkanı Richard Trumka, başkan Obama'ya gönderdiği mektupta, eylemci işçilere yönelik cinayetlerin sürmesinden dolayı, Kolombiya serbest ticaret anlaşmasının yürürlüğe konmasının ertelenmesini istedi. Mektupta belirtildiği üzere bir sendika üyesi Kolombiya'lı askerler tarafından öldürüldü; ikincisi karısı ile

beraber ölümüne kurşunlandı. Bir üçüncü işçi vahşice katledildi ve dördüncü olarak Coca-cola tarafından istihdam edilen bir işçi makineli tüfek ateşi ile can verdi. Son 25 yılda cinayete kurban giden sendika üyelerinin sayısı 2.900'ü aştı. Common Dreams raporu şöyle devam ediyor.

"AFL-CIO Dayanışma Merkezine göre, Kolombiya eylemci işçiler için en ölümcül ülke. Haftalık Semana Gazetesinin raporuna göre 2013'ün ilk yarısında Kolombiya'da öldürülen eylemcilerin sayısı 37."

ABD-Kolombiya Anlaşmasının Etkileri

ABD-Kolombiya serbest ticaret anlaşması Mayıs 2012'de yürürlüğe girdi. Geçen bir yıllık sürenin sonunda ortaya çıkan kor-

kunç maliyet rakamları, bu anlaşmanın Kolombiya'nın fakirlerine ve çiftçilerine olan etkilerini gözler önüne seriyor. Bu yeni anlaşma korumasız Kolombiya'lı çiftçileri büyük miktarda sübvansede edilmiş ABD ürünlerine karşı rekabet etmek zorunda bıraktı. Oxfam'ın raporu "1,8 milyon korumasız küçük çiftçinin gelirleri ortalama yüzde 16 düştü" şeklinde bir hesaplamada bulundu. Gelirlerinde yüzde 70'e varan düşüşler gerçekleşen 400.000 çiftçi şimdi asgari ücretin altında bir geçim standartında yaşamaya mecbur oldu. Bu ticaret anlaşması Kolombiyalı çiftçilerin canını yakıyor ve şimdi onlar tepkilerini gösteriyorlar. ABD'nin dev, endüstrileşmiş ve devlet destekli çiftliklerine

KARDEŞ PARTİLERDEN

karşı mücadele ediyorlar ama savaşı kaybediyorlar. ABD'de ise, bu dev şirketleşmiş çifliklerin yalnızca yüzde 1'i zenginleştirirken, küçük Amerikan çiftçileri safdışı ediliyorlar.

KOLOMBİYA KOMÜNİST PARTİSİNİN GÖSTERİ VE GREVLERİ DESTEKLEYEN AÇIKLAMASI

Kolombiya Komünist Partisi İcra Komitesi, ülkede hüküm süren yalandan demokrasiyi, çoğunluğun irade ve düşüncelerinin hayata geçmesini sağlayacak gerçek demokrasiye dönüştürmenin zamanının geldiğini belirtir. Yöneten sınıfların imtiyazlarını pekiştiren değil sosyal adalet vasıtasıyla barışı tesis eden ve sömürülenlerin genel refah talep eden seslerinin duyulduğu bir yapının inşa edilmesi zamanının geldiğini vurgular.

Sömüren azınlık gerçek demokrasiden korkar. Azınlık oldukları için iktidarlarını zorbalık ve yalanla gerçekleştirirler. Bunun gitgide farkına varan halk buna göre karar alma ve harekete geçme yeteneğini de kazanmaktadır. Halkın gücü oluştuğunda, demokrasi inşa edilmektedir. Önemli olan halktır. Egemen sınıfın değişik ke-

simleri, büyük sosyal maliyetlere, hatta hayatlara mal olsa bile birikimlerini arttırma hedefine varmak konusunda birleşmişlerdir. Ekonomik büyümeye değil, şu anda Kolombiya'da yaşanan sosyal patlamalara yol açan genel yoksulluğun artması pahasına zenginleşmeye bazılarınınca elkonulmasına karşıyız. Kolombiya'da ve dünyanın neoliberal politikalarla yönetilen yerlerinde zenginliğin yoğunlaştığı ve politik kararların alındığı asalak kesim finans sektörüdür.

Kendimizi adadığımız dünyaya görüşümüzde öncelik insanın kendisi ve hak ettiği yaşam koşullarının oluşturulması olduğunu teyid ediyoruz. Cumhurbaşkanlığının beyanatına rağmen tarım kesimi ülkenin büyük bir bölümünde greve gitti. Sağlık çalışanları, nakliyeciler, küçük madenciler birliği, USO ve SUTİMAC

sendikaları, MANE FE-CODE ile eğitim sektörü SINTRAMIENERGETICA gibi sendikalardaki işçiler, kendi taleplerini de ekleyerek hepsi destek verdiler. Bu Kolombiyalılar arasında ilişkilerin kurulduğu, gereksinimleri karşılanmamış, sömürülen ve bunalan insanların sömürü sistemine karşı seslerini yükselttikleri yeni bir dönemin göstergesidir. Halkın bu başkaldırısına Kolombiya Komünist Partisi katılımını ve aktif dayanışmasını teyid eder. Üyelerimiz ve destekçilerimiz vasıtasıyla bu protestoların oluşmasında, örgütlenmesinde ve gelişmesinde yer aldık. Örgütlü olsun olmasın, çoğunluğun iradesinin kabulünü zorlayacak yetide bir güç oluşturulmasına katılacaktır.

28 Ağustos 2013-08-30

Kolombiya Komünist Partisi Merkez İcra Komitesi

KARDEŞ PARTİLERDEN

General Vo Nguyen Giap yaşamını yitirdi

Kısa yaşam öyküsü

General Vo Nguyen Giap (gerçek ismi Vo Giap, nam-ı diğer Van) 25 Ağustos 1911 de Quang Binh'in merkez eyaletinde Le Thuy ilçesindeki Loc Thuy komününde doğdu. 1925-1926 yıllarında Hue'da öğrenci hareketine katıldı. 1927'de Tan Viet (Yeni Vietnam) Devrimci Partisi'ne (Dong Duong Komünist Partisi ve şimdiki Vietnam Komünist Partisi'nin öncülü) katıldı. 1930'da düşman tarafından tutuklandı ve iki yıl hapse mahkum edildi. Serbest bırakıldıktan sonra, gençlik arasında devrimci temelleri geliştirmeye, devrimci eylemlerde bulunmaya devam etti. 1936'da, Lao Dong (Emek), Tieng noi chung ta (Our Voice- Sesimiz), Tien len (İleri) ve Thoi bao Co Giar phong (Liberation Flag Times- Kurtuluş Bayrağı) gibi Parti'nin gazetelerinin editörü olarak çalıştı. Bac Ky (Kuzey) Basın Komitesi'nin başkanı olarak atandı. 1940 Haziran'ında Dong Duong Komünist Partisi (Çin Hindisi) ne kabul edildi ve yoldaş Nguyen Ai Quoc (Ho Chi Minh) ile buluşmak için yurtdışına gönderildi. 1941 yılında, Cao-Bac-Lang devrimci üssünde bir silahlı ayaklanmayı hazırlamadaki çalışmalarda yer almak için ülkesine geri döndü. 1944 Aralık ayında, Nguyen Ai Quoc (Ho Chi Minh) onu Vietnam Öz-

gürlük Ordusu'nu (şimdi ki Vietnam Halk Ordusu) kurma göreviyle görevlendirdi. 1945 Nisan ayında, Giap Kuzey Askeri Komitesi'ne atandı. Mayıs 1945 den itibaren yeni silahlı devrimci kuvvetlerin (daha sonra Vietnam Özgürlük Ordusu'na katılan) komutanıydı. 1945 Haziran ayında, Nguyen Ai Quoc (Ho Chi Minh) tarafından kurtarılmış bölgenin Komuta Komitesi'ni kurmak için görevlendirildi. 1945 Ağustos'unda, Parti Merkez Komitesi ve Ulusal Ayaklanma Komitesi'ne atandı. Tran Trao Ulusal Halk Kongresi'nde Vietnam Ulusal Kurtuluş Komitesi'ne ve Vietnam Demokratik Cumhuriyeti Geçici Hükümeti'nde İçişleri Bakanlığı'na seçildi. 1946 Mart'ında, koalisyon hükümetinin üyesi, askeri başkanıydı. Sonra komisyonun şekillenmesiyle Merkezi Askeri Komisyon Sekreteri oldu. 1946 Ekim'inde, başkan Ho Chi Minh tarafından Milis Kuvvetleri ve Vietnam Halk Ordusu'nun başkomutanı ve Savunma Bakanı olarak yetkilendirildi. 1948 Ocak ayında, Vietnam Halk Ordusu'nun başkomutanı olarak en yüksek general rütbesi ile onurlandırıldı. 1951 Şubat'ında, ikinci Ulusal Parti Kongresi'nde Parti Merkez Komitesi'ne seçildi ve Parti Merkez Komitesi onu Politik Büro'ya seçti. 1955 Eylül

ayından 1979 Aralık ayına kadar, Başbakan Yardımcısı ve Savunma Bakanı idi. 1960 Eylül ayındaki üçüncü Ulusal Parti Kongresi'nde ve 1976 Aralık ayındaki dördüncü Ulusal Parti Kongresi'nde yeniden Parti Merkez Komitesi ve Politik Büro'ya seçildi. Beşinci ve altıncı Ulusal Parti Kongrelerinde, yeniden Parti Merkez Komitesi'ne seçildi. 1980 Ocak ayından itibaren Başbakan Yardımcısı olarak hizmet verdi. 1981 Nisan ayından 1986 Aralık ayına kadar, Bakanlar Kurulu Başkan Yardımcısı idi. İlkinden yedincisine kadar Ulusal Meclis'in vekiliydi. Partiye ve ülkenin devrimci sürecine büyük katkılarından dolayı, General Giap Ho Chi Minh Nişanı, Altın Yıldız Nişanı, 70 yıl Parti üyeliği nişanı ve diğer asalet ünvanları ile Vietnam ve yabancı ülkeler ve organizasyonlar madalyaları ile onurlandırıldı.